
ЕДНО СЪРДЦЕ.

На златни бръгъ на сребърно море
Намърихъ тазъ, която търсѣше душата ми.
Тя плачеше. Азъ дадохъ ѝ сърцето си:
Тя слънцето погледна и странно се усмихна.

Еднѣжъ: разби тя своята играчка —
Земята се облѣ съ млада кръвъ.
Тя слънцето погледна и странно се усмихна,
И отъ тогава — то погасна.